

اولویت‌ها و حساسیت‌ها در مدیریت امام علی (ع)

ابراهیم نزهت^۱

چکیده مقاله

متن حاضر نگاهی مجدد در زمینه نگرش و عمل مردی بزرگ در عرصه مدیریت است که جهان امروز بیش از هر زمان به او نیازمند است. طراوت و تازگی عملکرد او همانند قرآن، همچنان فراتر از زمان و مکان برای همه آزاد اندیشان و بخصوص پیروانش دلنشین خواهد بود.

این مقاله برخی از اولویت‌ها و حساسیت‌های رهبر فرزانه‌ای را توضیح می‌دهد که پس از یک قرن مظلومیت رسماً حاکم شد، اما در شرایطی که جامعه گرفتار همان بلیه‌ای بود که پیامبر (ص) در آغاز کارش با آن روبرو گردید. توحید، بندگی خدا، آزادی، عدالت، حق، مساوات، جهاد، ایثار، و کرامت انسان و ... دیگر ارزش و رنگ عصر پیامبر (ص) را نداشت. چهره ارزشی جامعه رنگ باخته، و دنیاگرایی وجه غالب در زندگی مردم گشته بود.

علی (ع) به شرطی حکومت را بدست گرفت که براساس قرآن و سیره پیامبر، فلسفه حکومت را که اجرای عدالت است تحقق بخشد وگرنه حکومتی که ابزار تحقق حق و عدل نشود، ارزش آن از دیدگاه او کمتر از کفش کهنه خواهد بود. امام حساسیت خود را در حفظ بیت‌المال، بیش از هر تخریف فردی و اجتماعی دیگر نشان داد. از دید او، گزینش مدیران و کارگزاران شایسته و توزیع عادلانه منزلت‌ها، کمتر از توزیع عادلانه اجناس و کالاها نبود. او در حساسی و ارزشیابی مدیرانش تا آنجا پیش می‌رفت که حتی حضور یک مدیر را کنار سفره‌ای اشرافی تحمل نمی‌کرد؛ او چتر نظارتی خود را چنان گسترانیده

بود که قاضی دوران حکومتش را بخاطر خرید خانه‌ای، مورد بازجویی قرار داد. امام علی (ع) حساسیت خود را در باره کرامت انسان کتمان نکرد، و از کرنش انسان‌ها در برابرش انتقاد نمود که اینگونه احترام به من، باعث خفت شما خواهد شد.

واژه‌های کلیدی

نظام فکری - سیره پیامبر (ص) - اصول‌گرایی - اولویت‌ها - حساسیت‌ها - فلسفه حکومت - کرامت انسان - عدالت - توزیع عادلانه ثروت‌ها - توزیع عادلانه منزلت‌ها.

مقدمه

بحث رهبری و مدیریت از مباحث راهبردی و مهمی است که نقش بنیادین آن در پیشرفت یا انحطاط جوامع و تمدن‌ها، قابل انکار نیست.

انقلاب اسلامی ایران که در نخستین گام، با تغییر سیستم رهبری و مدیریت کشور تحقق یافت، حکومت اسلامی را به عنوان بهترین جایگزین مطرح نمود و الگوی اسلامی آن را بر مبنای رهبری و مدیریت پیامبر (ص) و امام علی (ع) قرار داد.

بدین ترتیب، تحقیق و شناسایی اصول و موازین اداره و رهبری در صدر اسلام، از اهمیت خاصی برخوردار است، و در این میان، رهبری و مدیریت حضرت علی (ع) به عنوان نمونه عملی و تجربه شده، جایگاهی ویژه دارد؛ شخصیت و امامت او، چون پیامبر (ص) اسوه امت اسلامی، در طول قرون و اعصار خواهد بود و همانگونه که میزان در دیدگاه و عمل او حق و عدالت بود، خود نیز میزان حق و عدالت شد و این راز جاودانگی بزرگ مردی است که هر انسان آزاده‌ای در هر زمین و زمان، امید و آرزوی دیدارش را دارد تا در پرتو مدیریت حق مدار و عدالت خواهانه‌اش، زندگی خدایی را تجربه نماید.

هر پژوهشگری که کارنامه درخشان علی (ع) را در عرصه مدیریت جامعه مورد تحقیق و ارزیابی قرار دهد، با جورج جرداق هم صدا خواهد شد که: «ای روزگار! چه می‌شد اگر همه نیرویت را بکار می‌بردی، و در هر دوره‌ای انسانی مانند علی، با همان عقل و خرد، روح و روان، سخن و بیان، و قدرت و شجاعت به جهان بشری عرضه می‌داشتی!» (۱)

امام علی (ع) ۲۵ سال پس از رحلت پیامبر (ص) که جامعه از سیره وی به شدت منحرف

گشته بود، زمام امور را بدست می‌گیرد و طبیعی است که هدایت هر جامعه‌ای به مسیر صحیح و اصلاح انحرافات، منافع عده‌ای را به خطر می‌اندازد، و جامعه عصر علی (ع) از این امر مستثنی نبوده و حضرت جامعه خود را به خوبی می‌شناخت، به همین دلیل هنگامی که مهاجرین و انصار و عده‌ای دیگر از مسلمانان به در خانه آن حضرت جمع شده بودند فرمودند: «مرا رها کنید و به دنبال دیگری بروید؛ در آینده، ما با وضعی روبرو می‌شویم که ابعاد و چهره‌های گوناگون دارد و دل‌ها و عقل‌های شما نمی‌تواند در مقابل آنها پایداری کند؛ ابر فتنه، افق‌ها را پوشانده و راه ناشناخته گشته است.» (۲)

با این وجود امام علی (ع) با قدرت و صلابت، در جهت اصلاح امت، اجرای احکام الهی و برقراری عدالت، کوچکترین سستی به خرج نمی‌دهد و کار را از اولویت‌ها آغاز می‌کند.

بخش اول - اولویت‌ها در مدیریت امام علی (ع)

۱ - حفظ اصول و ارزش‌ها

هر حرکت اجتماعی پس از رسیدن به قدرت و حکومت تلاش می‌کند تا برای حاکمیت بخشیدن به ارزش‌های خود، سیاست‌گذاری مناسبی داشته باشد زیرا در واقع هدف اصلی از مبارزات و انقلاب‌ها، تغییر و دگرگونی اساسی در فرهنگ حاکم، و برنامه‌ریزی در جهت اجرای برنامه‌ها و معیارها و ارزش‌های مورد نظر است. علی بن ابیطالب (ع) پیش از هر اقدامی، در صدد احیای دین، سنت و سیره پیامبر برآمد و اعلام داشت: انگیزه من، احیای دین و برقراری قسط و عدل در جامعه می‌باشد و قصد قدرت‌طلبی و دنیاگرایی ندارم. او هشدار داد که مردم! شرایط امروز شما، به شرایطی که پیامبر (ص) کارش را شروع کرد برگشته است؛ سوگند به خداوندی که او را به حق برگزیده شما همگی در هم می‌شوید و سپس یک بار دیگر غربال می‌گردید و بسان محتوای دیگ جوشان، زیرورو می‌شوید تا فرا آمدگان فرو روند و فروماندگان فراز آیند؛ پیشتانان منزوی پیش افتند و فرصت طلبان پیش افتاده، باز پس رانده شوند... زنه‌ها که خطاها بسان اسبان سرکشی افسارگسیخته، سوارانشان را به سوی سقوط پیش می‌برند و سرانجام به آتششان می‌سپارند؛ و هشدارید که قصه تقوی، داستان مرکب‌هایی راهوارند که مهار خویش را یکسره به سوارانشان سپرده‌اند و آرام آنان را به سوی بهشت و

سعادت مطلق پیش می‌برند؛ این جریان همیشگی حق و باطل است. (۳)

امام علی (ع) این سخنان را در نخستین روزهای حکومت خود ایراد می‌کند و این در حالی است که دوران خلافت سه حاکم قبلی سپری شده است و پیشرفت اسلام تا هند و اروپا رسیده است، اما او دردمندانه از واقعیت‌های جامعه پرده برمی‌دارد و از مسخ ارزش‌ها خبر می‌دهد و از رجعت مردم به معیارهای عهد جاهلیت هشدار می‌دهد و برنامه خود را که غربال جامعه برای کنار زدن ناخالصی‌ها است اظهار می‌دارد، تا به وظیفه قرآنی خود عمل کند، آنجا که خداوند متعال وظیفه مؤمنان به قدرت رسیده را بیان می‌فرماید: مؤمنان اگر به حکومت برسند، نماز را که شاخص‌ترین عبادات است برپا می‌دارند، و گرفتن زکات و تأمین زندگی فقراء به عنوان برنامه‌ای مالی و اقتصادی، و امر به معروف و نهی از منکر را به عنوان برنامه اصلاح اخلاق و فرهنگ جامعه، انجام می‌دهند.» (۴)

امام علی (ع) برای تحقق این هدف، از دو طریق اقدام نمودند:

الف - تقویت افراد و جریان‌های مثبت و سازنده: لازمه گسترش «معروف» و ارزش‌های فرهنگی پویا و انسانی، وجود زمینه‌های مساعد است و آن حضرت این موضوع را به عنوان یک سیاست ثابت در نظر داشت، و بکارگیری مدیران لایق در امور حساس و کلیدی و نظارت عادلانه بر عملکرد آنان، در راستای همین خط مشی بود. بنابراین می‌توان گفت که زمینه‌سازی و تقویت افراد، گروه‌ها و جریان‌هایی که در جهت خیر و مثبت باشند یکی از سیاست‌های راهبردی و مهم در مدیریت علی (ع) بود.

ب - مبارزه مستمر با منافقان و جریان‌های انحرافی: در هر حرکت اجتماعی ممکن است عده‌ای با روند اصلاح امور، مخالف باشند. در نظام اسلامی اگر این مخالفت به شکل منطقی باشد، حکومت آنها را تحمل خواهد کرد اما اگر بخواهند عناد ورزند و در مقابل اقدامات مدیریت جامعه بایستند، با آنها برخورد قاطعی صورت می‌گیرد.

مشکل‌ترین مبارزه‌ها، مبارزه با نفاق است زیرا مبارزه با زیرک‌هایی است که احمق‌ها را وسیله قرار می‌دهند. نفاق دورو دارد، ظاهر آن که اسلام است و مسلمانی، و روی دیگر و باطن آن که کفر است و شیطنیت؛ درک آن برای توده‌های مردم بسیار دشوار و گاهی غیرممکن است لذا مبارزه با نفاق غالباً شکست خورده است. (۵)

امیرالمؤمنین در نامه به محمد بن ابی بکر می‌نویسد: پیامبر به من گفت: من بر امتم از مشرک و مؤمن نمی‌ترسم زیرا مؤمن را به سبب ایمانش باز می‌دارد، و مشرک را بخاطر شرکش خوار می‌کند. و لکن بر شما، از «منافق دل سخن دان» می‌ترسم که آنچه می‌پسندید می‌گویید، و آنچه را ناشایسته می‌دانید انجام می‌دهد. (۶)

علی (ع) در این مورد با قاطعیت با عناصر مخرب برخورد کرد و جنگ‌های آن حضرت با گروه‌های سه‌گانه گواه این مطلب است.

۲- لزوم اصلاح نظام فکری و فرهنگ عمومی

اصولاً رفتار آدمیان، تابع اعتقادات و اندیشه‌های آنها است، و برای آنکه رفتار شایسته‌ای از آنها ظاهر شود، اصلاح نظام اعتقادی آنان ضرورت دارد. پیامبر (ص) از همین نقطه آغاز کرد، فکرها را متحول ساخت، تا رفتارها تغییر یابد. (۷)

امام علی (ع) که بر بازگشت به شیوه قرآن و سیره پیامبر تأکید داشت، مشاهده می‌کرد که در عصر خلفای پیش از او، به خصوص در عصر عثمان، بسیاری از ارزش‌ها به فراموشی سپرده شده، تعصب‌های قومی احیاء گردیده و مساوات اسلامی در روابط اجتماعی از بین رفته، و آنچه در زمان رسول اکرم (ص) ملاک ارزش بود با انحراف در بینش دینی مردم و دنیاگرایی در فرهنگ عمومی جای خود را به ضد ارزش‌ها داده، لذا پیش از هر چیز مصمم بود به این نابسامانی‌ها سامان دهد و ارزش‌های زمان پیامبر را زنده کند. نامه‌هایی که به فرمانداران نوشته و سخنرانی‌هایش شاهد این حساسیت است.

در نامه‌ای به «مصقله بن هبیره شیبانی» فرماندار «اردشیر خُزه» از شهرهای فارس نوشت: «گزارشی به من رسیده که اگر درست باشد، پروردگارت را به خشم آورده‌ای و بر امامت، عصیان کرده‌ای؛ گزارش این است که غنائم مربوط به مسلمانان را که بوسیله اسلحه و اسب‌هایشان به دست آمده و در این راه خون‌هایشان ریخته شده، در بین افرادی از بادیه نشینان قبیله‌ات که خود آنها را برگزیده‌ای تقسیم می‌کنی؛ سوگند به کسی که دانه‌ها را در زیر خاک شکافت و روح انسان را آفرید، اگر این گزارش درست باشد تو در نزد من خوار شده‌ای و ارزش و مقدرات کم خواهد بود؛ آگاه باش که حق مسلمانانی که با تو هستند در تقسیم این

اموال مساوی است؛ باید همه آنان نزد من آیند و سهمیه خود را از من بگیرند» (۸).

حضرت علی (ع) برای از بین بردن تعصب‌های قومی و برقراری مساوات اسلامی، اعلام می‌دارد که آنچه ملاک حمایت من به عنوان حاکم اسلامی می‌باشد، «حق» است، و فرمود: «ستم‌یدگانی که در نظرها ذلیل و پست‌اند از نظر من، عزیز و محترم‌اند تا حقشان را بگیرم و نیرومندان ستمگر، در نظر من حقیر و پست‌اند تا حق را از آنها بستانم؛ در برابر فرمان خدا، راضی و تسلیم امر او هستم» (۹).

کسانی که با روش و منش علی (ع) آشنا نبودند گمان می‌کردند که او اهل معامله است و با دادن هدیه به خواست‌های آنان تن می‌دهد. این گمان باطل، میراث‌گذشتگان بود در حالی که امام می‌فرمود: «به خدا سوگند اگر اقلیم‌های هفتگانه و آنچه در زیر آسمان‌ها است را به من بدهند که خداوند را با گرفتن پوست جویی از دهان مورچه‌ای نافرمانی کنم، هرگز چنین نخواهم کرد» (۱۰).

۳- امانت و دقت در امور مالی و بیت‌المال

همانگونه که هرگونه تصرف نامشروع و اسراف و تبذیر، به موجب «ایمان به مسوولیت انسان در پیشگاه خدا» در اموال شخص مجاز نیست در حکومت اسلامی نیز هرگونه اسراف، حیف و میل و تحمیل بر بیت‌المال، مسوولیتی مضاعف دارد، و به همین جهت در نظام مدیریت امیرالمؤمنین (ع) بیش از هر موضوع مهم دیگر، یا مسایل جانبی و جزئی دیگر، نسبت به بیت‌المال، حساسیت مشاهده می‌شود.

مردمی که تبعیض‌های ناروای دوران عثمان را دیده بودند در حکومت علی (ع) نظاره‌گر عدالت بودند به گونه‌ای که علی (ع) ملاحظه احدی را نمی‌کرد، و از سرزنش هیچکس نمی‌هراسید، آنچه در نظر او مهم بود برقراری عدالت، و به دست آوردن رضای خدا بود.

گردنبندی را دختر علی (ع) از علی بن ابی‌رافع خزانه‌دار بیت‌المال عاریه گرفت تا پس از سه روز پس دهد، علی (ع) خزانه‌دار را خواست و گفت چگونه بدون اجازه من و مسلمین چنین کاری کرده‌ای؟ آیا همه زنان مهاجر و انصار در روز عید با چنین زیوری آرایش می‌کنند؟ علی بن ابی‌رافع گوید من آن را از دختر علی (ع) گرفتم و در جای خود گذاشتم و در آن هنگام

که برادرش عقیل از او خواست که بیش از حد، از بیت‌المال به او بدهد با او چنان برخورد کرد که برای دیگران نیز درس عبرت باشد. خود می‌گوید: عقیل برادرم را دیدم که بشدت فقیر شده بود و از من می‌خواست کیسه‌ای از گندم‌های شما را به او ببخشم، کودکنش را دیدم که از گرسنگی موهایشان ژولیده و رنگشان بر اثر فقر دگرگون گشته بود، عقیل باز هم اصرار کرد تا اینکه من به سخن او توجه کردم و او تصور نمود که من دینم را به او می‌فروشم و به دلخواه او قدم برمی‌دارم و از راه و رسم خویش دست می‌کشم. آهنی در آتش گذاختم، سپس آن را به بدنش نزدیک ساختم تا با حرارت آن عبرت گیرد، ناله‌ای سر داد! گفتم: هان! ای عقیل از آهن تفتیده‌ای که انسانی آن را به بازیچه سرخ کرده ناله می‌کنی، اما مرا بسوی آتشی می‌کشانی که خداوند جبار با شعله خشم و غضبش آن را برافروخته است. (۱۲)

علی (ع) چنان در مورد بیت‌المال احساس مسوولیت ویژه داشت که صاحب کتاب «الغارات» می‌نویسد: «علی (ع) هر روز جمعه، محل بیت‌المال را با آب شستشو می‌داد و دو رکعت نماز بجا می‌آورد و می‌گفت: شما دو رکعت، در روز قیامت در حق من شهادت دهید». (۱۳)

علی (ع) در بخشنامه‌ای به حکام و فرمانداران می‌فرماید: قلم‌ها را تیز کنید، ریز بنویسید، سطرها را نزدیک به هم و کم فاصله بنگارید، تنها به ادای مقصود اکتفا کنید و به طور کلی از زیاده‌روی دوری کنید، زیرا بیت‌المال مسلمانان نمی‌تواند آن را تحمل کند. (۱۴)

امیرالمؤمنین (ع) نظیر چنین دستوری را به کاتب خود عبیدالله بن ابی‌رافع نیز داده است. (۱۵)

۴- ضرورت حفظ حرمت و کرامت انسان

نقش مدیران جامعه در هدایت و سعادت مردم بر کسی پوشیده نیست و تأثیر رهبران اجتماعی در اصلاح و افساد جامعه به حدی بالا است که پیامبر (ص) فرموده: «دو گروه از امت من اگر فاسد شوند امت نیز فاسد می‌گردند و اگر به صلاح گرایش یابند، امت نیز صالح خواهند شد: دانشمندان و مدیران». (۱۶)

جامعه علمی و اداری در هر کشوری نقش الگویی و تأثیرگذار دارد، و این تأثیر مثبت و

منفی هر کس در حد مقبولیت و جایگاه او خواهد بود و دیگران را در نگرش و عمل، تحت تأثیر قرار می‌دهد. رهبر اسلامی خود را مکلف می‌داند برای تحقق سعادت جامعه تلاش کند و با دقت و مراقبت خاص، اصول و موازین را رعایت نماید، علی (ع) چنین دیدگاهی داشت. او به مردم می‌گوید: «ای مردم! من حقی بر شما دارم و شما نیز حقی بر من دارید؛ حق شما بر من خیرخواهی در باره شما است.» (۱۷)

نصیحت یا خیرخواهی در ادبیات سیاسی امیرالمؤمنین (ع) یک مفهوم اخلاقی محض نیست بلکه وجه انسانی و الهی حکومت و سیاست اسلامی است که بدون آن حاکم و سیاستمدار اسلامی مفهومی نخواهد داشت، بنابراین خیرخواهی زمامدار وقتی تحقق خواهد یافت که مردم جامعه عناصر شخصیت او تلقی شوند، در نتیجه زمامدار، خوشی و ناخوشی مردم را در درون خود احساس نماید. این خیرخواهی ناشی از ارزش و کرامتی است که انسان در مکتب اسلام دارد و امیرالمؤمنین (ع) با درک و ایمان عمیقی که به اسلام دارد به حفظ حرمت انسان اهتمام می‌ورزد و در حالی که در کانون مدیریت جهان اسلام قرار دارد این احساس و دریافت را در نامه‌ای به عثمان بن حنیف نوشته است: آیا به این قناعت کنم که به من «امیرالمؤمنین» گفته شود ولی در ناگواری‌های روزگار با آنان شرکت نورزم و در سختی‌های زندگی الگوی آنان و پیشاپیش آنان نباشم. (۱۸)

یاد مردم برای علی (ع) یک شعار نبود بلکه یک واقعیت در میدان عمل بود که او را حتی از صرف طعام لذیذ باز می‌داشت چرا که شاید افرادی در حوزه مدیریت او باشند که از دسترسی به آن غذا محرومند. در نامه به عثمان بن حنیف می‌گوید: «من اگر می‌خواستم می‌توانستم از غسل مصفی و مغز گندم و بافته‌های ابریشم برای خود خوراک و لباس تهیه کنم اما هیئات که هوی و هوس بر من غلبه کند و حرص و طمع مرا وادار سازد تا طعام‌های لذیذ را برگزینم در حالی که ممکن است در سرزمین حجاز یا یمامه کسی باشد که امید به دست آوردن یک قرص نان هم نداشته باشد.» (۱۹)

بخش دوم - حساسیت‌ها در امور کارگزاران

۱ - عزل والیان فاسد

علی (ع) وقتی زمامداری جامعه را پذیرفت ملاحظه کرد که تعداد بسیاری از استانداران و فرمانداران که در زمان خلفا به حکومت رسیده بودند شایستگی این مقام را ندارند و بدون برکناری آنها نمی‌توان بر انحرافات اجتماعی فایق آمد. البته عزل و عدم تأیید آنان نیز مشکلاتی را به همراه داشت اما در هر صورت، سیاست امام مشخص بود و آن پذیرفتن مشکلات و عزل والیان فاسد.

این والیان، هر کدام حاکم خود مختار و غارتگر بیت‌المال و آفریننده اختناق در دنیای اسلام بودند و بیت‌المال مسلمین را یا در اغراض خاص سیاسی خود مصرف می‌کردند و یا آن را به خود و فرزندان خود اختصاص می‌دادند و سرانجام هم حکومتی شبیه قیصر و کسری برای خود فراهم کرده بودند و در رأس همه معاویه قرار داشت که از دوران خلیفه دوم به بهانه اینکه با دولت قیصر روم همجوار است، در قصرهای قیصری به ناز و نعمت مشغول بود. امام علی (ع)، عثمان بن حنیف را به بصره، و عمار بن شهاب را به کوفه، و عبیداله بن عباس را به یمن و قیس بن سعد را به مصر و سهل بن حنیف انصاری را به شام اعزام داشت؛ همگی جز سهل بن حنیف (که از نیمه راه برگشت) با موفقیت به حوزه مأموریت وارد شدند و زمام امور را به دست گرفتند. یعقوبی در این باره می‌نویسد: «علی (ع) وقتی به خلافت رسید به جز ابوموسی اشعری، کلیه کارگزاران عثمان را برکنار کرد». (۲۰)

احمد بن داود دینوری در کتاب خود اخبار الطوال آورده است که مغیره بن شعبه، پیش علی آمد و گفت: معاویه و همچنین دیگر کارگزاران عصر عثمان را بر کار خودشان، باقی بدار تا آنکه خبر اطاعت و بیعت ایشان به تو برسد و آنگاه آنها را تغییر می‌دهی یا باقی می‌گذاری. علی (ع) فرمود: در این باره فکر می‌کنم. مغیره بیرون رفت و فردای آن روز برگشت و گفت: ای امیرالمؤمنین دیروز به شما مطلبی را گفتم ولی چون اندیشیدم دانستم خطا است و رأی صحیح آن است که با شتاب معاویه و کارگزاران عثمان را عزل کنی تا به این وسیله فرمانبرداری را از سرکشی و تمرد بشناسی و به هر یک پاداش شایسته را بدهی؛ سپس برخاست و بیرون رفت. در همان حال، ابن عباس وارد شد و او را دید و به علی (ع) گفت:

مغیره برای چه کاری پیش تو آمده بود. علی (ع) به او خبر داد که دیروز چه گفته بود و امروز چه گفت. ابن عباس گفت دیروز برای تو خیرخواهی کرده بود و امروز خیانت کرد. و چون خبر به مغیره رسید گفت ابن عباس درست گفته است دیروز برای علی خیرخواهی کردم و چون گفتار مرا نشنید امروز آن را تغییر دادم. (۲۱)

علی (ع) با افراد فاسد یک لحظه هم سازش نکرد و این بدان دلیل است که به اعتقاد علی (ع) اصلاح امت بدون اصلاح حکام، امری ناممکن است. در این باره می‌فرماید: «فلیست تصلح الرعیة الا بصلاح الولاة». (۲۲) وقتی معاویه به علی (ع) می‌نویسد: «من از تو حکومت شام را خواستم که ملزم به اطاعت تو نباشم، و اکنون نیز همان را می‌خواهم که دیروز می‌خواستم، ... ما پسران عبدمناف هستیم، و هیچکس را بر دیگری فضیلت نیست که بوسیله آن عزیزی را به ذلت گیرد یا آزادی را بنده کند». (۲۳) حضرت در جواب او نوشت: «اینکه شام را طلب کرده‌ای، من چیزی را که دیروز از تو منع کردم، امروز به تو نخواهم داد، و اما اینکه نوشته‌ای جنگ، همهٔ عرب، جز اندکی را به کام خود فرو برده، بدان آن کس که به حق بوده جایگاهش بهشت است و آن کس که به راه باطل به کام جنگ فرو رفته، در آتش است». (۲۴)

۲- نفی استثنا

استثنا در لغت به معنی خود را بر دیگران مقدم داشتن و یا چیزی را به خود اختصاص دادن است. (۲۵) امیرالمؤمنین از کارگزاران، مدیران و زمامداران می‌خواهد از خودکامگی و تمامیت خواهی پرهیزند و در آنچه که بهره همگان در آن یکسان است برای خود و وابستگان به خود امتیازی قرار ندهند و از اموال عمومی چیزی را به خود و بستگان اختصاص ندهند. خطر استبداد و استثنا، حکومت هر انسان غیر مهذب را تهدید می‌کند. امام علی (ع) در نامه‌ای به مالک اشتر می‌فرماید: «از امتیازخواهی و اختصاص دادن اموری که سهم همه مردم در آن یکسان است، پرهیز کن! و از تغافل در آنچه به تو مربوط است و برای همه روشن است برحذر باش! زیرا به هر حال، در برابر مردم مسؤول هستی! و دیری نخواهد گذشت که پرده از روی کارهایت کنار می‌رود و داد مظلوم، از تو بستانند.» (۲۶) امام علی (ع) اضافه می‌کند که

والی و زمامدار، نزدیکان و خویشاوندانی دارد، که اهل امتیازخواهی و دست درازی نمودن هستند، و در داد و ستد، کمتر انصاف را مراعات می‌کنند، بنابر این مراقب باش و ریشه اسباب و راه‌های ستم آنان را بر کن و به هیچ یک از اطرافیان و وابستگان، زمینی را بخشش مکن! و مبادا از سر نزدیکی و وابستگی به تو طمع نمایند و تو قراردادی را که به زیان سایر مردم است، به سود آنان منعقد سازی! خواه انعقاد این قرارداد در سهمی از آبیاری یا هر کاری که دیگران در آن شرکت دارند باشد. در این صورت، هزینه را بر دیگران، تحمیل می‌نمایند و خودشان سود آن را می‌برند، و عیب و ننگ آن، در دنیا و آخرت برای تو خواهد ماند! علی (ع) در تحلیل حکومت عثمان، علت اصلی شورش مردم را علیه عثمان، استثنا می‌داند، که او خود و خویشان و وابستگانش را بر مردم ترجیح داد، و در نهج البلاغه پیشامد عثمان را در یک کلام چنین بیان می‌کند: «او خودکامگی و خودسری پیش گرفت تا آنجا که این امر در او قوی شد و از حد گذشت و شما نیز به هراس آمدید و بی‌تابی کردید و کارتان از حد تجاوز کرد».

۳- نظارت عادلانه و مستمر

سلامت هر سازمان اداری و مدیریت آن با نظارت و ارزشیابی دقیق و عادلانه بودن آن ارتباط مستقیم دارد؛ چنانچه نظارتی همه جانبه و بجا بر دستگاه مدیریت اعمال نگردد راهیابی فساد در آن روشن است و امروز تکثر نهادهای نظارتی یکی از شیوه‌های متعارف حکومت‌ها و مدیریت‌هایی است که برای پیشگیری مفسد یا به حداقل رساندن آن، بدان دل بسته‌اند. امیرالمؤمنین (ع) نه تنها اصل نظارت و ارزشیابی را ضروری تلقی می‌کرد که خود نظارتی دقیق بر عملکرد کارگزارانش داشت و با عدالتی بی‌مانند، آنان را مورد تشویق یا تنبیه قرار می‌داد و از والیان و مسوولان خود می‌خواست تا این شیوه را بکار گیرند.

مواردی در نهج البلاغه آمده است که در آنها با کلمه بَلَّغْنِي (به من خبر رسیده است) تعبیر نموده و این از وسعت توجه و عنایت حضرت به عملکرد کارگزاران و حضور بازرسان و ناظران او حکایت دارد. نظارت قوی و دقیق او تا آنجا گسترده است که حتی شرکت یک نماینده حکومت مرکزی را در بصره بر سر سفره مهمانی به محاسبه می‌کشد و یا قاضی را برای تنظیم سند خرید خانه ۸۰ دیناری مورد بازخواست قرار می‌دهد: «پسر حنیف! به من خبر

رسیده است که مردی از جوانان بصره، تو را بر خوانی خوانده است و تو به آنجا شتافته‌ای؟ خوردنی‌های نیکو برایت آورده‌اند و پی‌درپی، کاسه‌ها پیشت نهاده‌اند. گمان نمی‌کردم تو مهمانی مردمی را بپذیری که نیازمندشان به جفا رانده است و بی‌نیازشان خوانده! بنگر کجایی؟ و از آن سفره چه می‌خواهی. آنچه حلال از حرام ندانی، بیرون انداز و از آنچه دانی از حلال بدست آمده، در کار خود ساز». (۲۸)

امام علی (ع) در مدیریت خرد و کلان، نه تنها پرهیز از حرام واضح را اصل و بدیهی می‌داند بلکه پرهیز مدیر مسلمان را از هر امر «مشتبه»، هنر و وظیفه می‌شمارد. شریح پسر حارث قاضی امیرمؤمنان در دوران حکومت حضرت خانه‌ای به ۸۰ دینار خریداری کرد چون این خبر به گوش مولا رسید او را فرا خواند و فرمود: «به من گزارش داده‌اند که به هشتاد دینار خانه‌ای خریداری، برایش تنظیم سند کرده‌ای و شاهدانی گرفته‌ای!» شریح گفت: «ای امیرالمؤمنین، واقعیت همین است». علی (ع) با نگاهی خشم‌آلود در شریح نگریست و فرمود: «ای شریح بدان که در آینده‌ای نزدیک، کسی به سراغت می‌آید که به سنت نمی‌نگرد و از دلیل و بینات نمی‌پرسد، تو را بهت زده از آن خانه بیرون می‌کشد، و تنها به خانه گورت می‌سپرد؛ پس ای شریح نیک بنگر! مبادا که این خانه را جز با مال خود خریده باشی یا جز از راه مشروع بهایش را پرداخته باشی که در این صورت خانه دنیا و خانه آخرت را یکجا باخته‌ای». (۲۹)

نظارت و ارزشیابی، از لوازم مهم و اساسی هر مدیریت است اما در صورتی کارساز و ثمربخش خواهد شد که توأم با عدالت باشد. امام علی (ع) معتقد است که حاصل تلاش هر کسی را باید برای خود او در نظر گرفت نه آنکه اشخاصی برای به ثمر رسیدن محصولی کار کنند اما از افراد دیگری تجلیل به عمل آید؛ و همچنین رسم عدالت نیست که از کار کوچک شخصی بزرگ، کوه می‌سازند ولی کوهی از رنج و زحمت و ابتکار انسان گمنامی را کاه می‌کنند. امیرمؤمنان در عهدنامه مالک اشتر فرمان می‌دهد که رنج و تلاش هر کسی را برای خود او در نظر گیرد: «هرگز تلاش فردی را به حساب دیگری مگذار، و ارزش خدمت هر کسی را کمتر از آنچه که هست به حساب میاور و مبادا بزرگی کسی موجب شود که رنج و تلاش او را بزرگ شماری، و یا شخصی که نامدار نیست، کوشش بزرگ و خدمت پرارجش را کوچک به حساب

۴- تأمین معیشت

در هر نظام مدیریتی سالم و پویا، نخستین گام در مورد مدیران و کارکنان، تأمین هزینه زندگی آنان می‌باشد تا بدون دغدغه و با آرامش خاطر، وظایف محوله را به انجام رسانند چرا که فقر و تنگدستی بی‌تردید یکی از مهمترین عوامل تخلف و سستی در روند اداره امور است. امام علی (ع) در یک نگاه به فقر، آن را مایه نقصان دین و آشفتگی ذهن و اسباب کینه و دشمنی دانسته است آنجا که به فرزندش «محمد بن حنفیه» فرموده است: «پسرم از فقر بر تو ترسانم؛ پس به خدا پناه ببر زیرا فقر، به دین زیان می‌رساند و خرد را سرگردان می‌کند و دشمنی پدید می‌آورد». (۳۱)

این حداقل حق هر انسانی است که در برابر کار و زحمتی که می‌کشد، در معیشت راحت باشد، دغدغه معاش و گذران روزمره زندگی را نداشته باشد البته، زندگی آبرومندانه و توأم با کفاف که از هر گونه تجمل و طمع و ورزی بدور باشد و گرنه آزمندان را نمی‌توان قانع کرد. امیرمؤمنان در عهدنامه به این مسأله اساسی توجه داده است که: وسایل و امکانات رفاه و آسایش را برای مدیران و کارکنان فراهم سازد (۳۲) و این امر سه نتیجه دارد. اول آنکه گشایش در معیشت، آنان را توانمند خواهد ساخت تا در پی اصلاح خود برآیند و خاطر آسوده به مردم کمک خواهد کرد تا در اصلاح خود اقدام نمایند اما تنگناهای اقتصادی، عرصه را بر مردم تنگ می‌سازد، در این صورت هم دین آسیب می‌بیند و هم عقل آشفته می‌شود و بازار دشمنی و بداخلاقی در میان مردم، رونق می‌یابد. تنگناهای زندگی به خصوص انسان‌های ضعیف را وسوسه می‌کند تا برای رهایی از فشارهای سخت معیشتی دست به کاری بزنند که از امانت بدور است. اینجاست که باید زمینه خیانت را مسدود کرد و چشمه فساد را خشکانید و راه را برای اصلاح و خدمت گشود و نتیجه دوم را گرفت که: «ای مالک! بی‌نیازشان ساز، تا به مالی که در اختیار دارند دست نگشایند». وقتی زندگی تأمین نشد و کارکنان در تنگنا قرار گرفتند، ممکن است به اموال و امکاناتی که در دسترس آنان است تعدی نمایند و خطرناک‌تر هنگامی است که خود را در این امر خلاف، ذی‌حق بدانند و با خود بگویند اکنون که من به حق خودم نمی‌رسم و به طور کامل و کافی تأمین نمی‌شوم پس اختلاس، دزدی و خیانت، حق ماست. بنابراین باید این حجت و بهانه را از دست آنان گرفت و به نتیجه سوم رسید که وقتی

زندگی و معیشت تأمین است دیگر هیچ دلیلی برای کم‌کاری و عدم اجرای وظایف وجود ندارد و در این هنگام است که حسابرسی و ارزیابی دقیق که در بحث قبل از آن یاد شد، ضرورت می‌یابد.

نتیجه‌گیری

بدین ترتیب، جلوه‌ای از بررسی نمودار نظام مدیریت در قرن نخستین اسلام را، به پایان می‌بریم. نظامی که در آن مدیر، اصول‌گرایی را از متن وحیانی اسلام برگرفته است و هیچ بهانه‌ای او را از حرکت بر اساس پایه‌های استوار و استوارساز آن باز نمی‌دارد. گرچه رقیب سیاسی او معاویه، به تقلید از رومیان، دستگاه خلافت را به سلطنت بدل ساخت و به بهانه همسایگی با قیصر روم، خوی اشرافی خود را با برخورداری از تجمل و کاخ نشینی، ارضا نمود اما امام علی (ع) که از چشمه‌سار زلال اسلام، سیراب گشته بود و از شکمبارگی ظالمان و گرسنگی محرومان، رنج می‌برد هرگز تسلیم زندگی اشرافی نشد و دستگاه پاک خلافت نبوی را پاس داشت و حجت را بر تمامی رهروان حق و عدالت تمام کرد و الگوی کامل یک نظام پویای الهی و انسانی را در مدیریت رقم زد و به جهان مفتون قدرت و مکت، نشان داد که می‌توان به کمک ایمان، اراده و اندیشه، به قدرت رسیده ولی شیفته قدرت و اسیر مکت نشد و این ناممکن از نگاه دنیاپرستان را ممکن ساخت.

منابع و مأخذ

- ۱- «الامام علی صوت العدالة الانسانية»، جرج جرداق، ج ۱، ص ۴۷، ناشر دارمکتبه الحیات، بیروت.
- مأذا علیک یا دنیا! لو حشدت قواک، فَأَعْظِیْتَ فِی کُلِّ زَمَنٍ عَلِیًّا بِعَقْلِهِ وَ قَلْبِهِ وَ لِسَانِهِ وَ ذِی فِقَارِهِ.
- ۲- نهج البلاغه صبحی الصالح، خطبه ۹۲، ص ۱۳۶
- «دَعُونِی وَ لَتَمْسُوا غَیْرِی؛ فَأَنَا مُسْتَقْبِلُونَ أَمْرَآلَهُ وَ جُوهَهُ وَ الْوَانَ، لَا تَقُومُ لَهُ الْقُلُوبُ، وَ لَا تَثْبُتُ عَلَیْهِ الْعُقُولُ، وَ إِنَّ الْأَفَاقَ قَدْ أَغَامَتْ وَ الْحِجَةَ قَدْ تَنَكَّرَتْ...»، طبری، ج ۵، ص ۱۵۶.
- ۳- خطبه ۱۳۱ نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ۱۸۹ و خطبه ۲۰۵ ص ۳۲۲، و خطبه ۱۶، ص ۵۶.
- «أَلَا وَ إِنَّ بَلِیَّتْکُمْ قَدْ عَادَتْ کَهَیْثِهَا یَوْمَ بَعَثَ اللَّهُ نَبِیَّهُ (ص)، وَ الَّذِی بَعَثَهُ بِالْحَقِّ لَتُبَلِّغَنَّ بَلْبَلَهُ وَ لَتَعْرِیَنَّ

عَزْبَلَةٌ و لَتَسَاطُنٌ سَوِّطُ الْقِدْرِ، حتى يعود اسفلكم اعلاكم، و اعلاكم اسفلكم.»

۴- سوره حج، آیه ۴۱، «الذین ان مکنا هم فی الارض اقاموا الصلوة و آتوا الزکوة و امروا بالمعروف و نهوا عن المنکر، ولله عاقبة الامور.»

۵- استاد شهید مرتضی مطهری، «جاذبه و دافعه علی (ع)»، ص ۱۸۸.

۶- نهج البلاغه صبحی الصالح، نامه ۲۷، ص ۸۵، لقد قال لی رسول الله، انی لا اخاف علی امتی مؤمناً و لا مشرکاً، اما المؤمن فیمنعه الله بايمانه، و اما المشرك فيقمعه الله بشركه و لكن اخاف عليكم كل منافق الجنان عالم اللسان يقول ما تعرفون و يفعل ما تنكرون.

۷- قرآن کریم، سوره اسراء، آیه ۸۴، «قل کل يعمل علی شاکلته»، سوره فرقان، آیه ۳.

۸- نامه ۴۳ نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ۴۱۵، «بلغنی عنک امر ان کنت فعلته فقد اسخطت الهک و عصیت امامک: انک تقسم فی المسلمین الذی رماحهم و خيولهم و اریقت علیه دماؤهم، فیمن اعتامک من اعراب فومک ...»

۹- خطبه ۳۷، ص ۸۰ نهج البلاغه صبحی الصالح، «الذلیل عندی عزیز حتی أخذ الحق له، و القوی عندی ضعیف حتی أخذ الحق منه.»

۱۰- نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ۳۴۷، خطبه ۲۴۴، و اعجب من ذالک طارق طرقتنا بملفوفه فی وعانها و معجونه شنتها، کانما عجت بريق حیه أو قیثها، فقلت: أصله، ام زکاة أم صدقة؟ فذالک محرم علینا اهل البيت! فقال: لاذا و لاذاک، ولكنها هدیة ...»

۱۱- صدای عدالت انسانی، ج ۱، ص ۱۱۹، جورج جرداق، ترجمه سیدهادی خسروشاهی، مناقب ابن شهر آشوب، ج ۲، ص ۱۰۸.

۱۲- نهج البلاغه، خطبه ۲۲۴، ص ۳۲۶، واللہ لقد رأیت عقیلاً و قد املق حتی استماحنی من برکم صاعاً، و رایت صبیانه شعث الشعور، فبر الالوان من فقرهم ...

۱۳- الغارات، ابن هلال ثقفی، ج ۱، ص ۳۳، چاپ دوم، تحقیق سیدجلال الدین المحدث، عن مجمع ان علیاً کان یکنس بیت المال کل یوم جمعة ثم ینضح بالماء ثم یصلی رکعتین ثم یقول تشهدان لی یوم القیمة.

۱۴- الغارات، ج ۱، ص ۴۶.

- ١٥- نهج البلاغه صبحی الصالح، کلمه ٣١٥.
- ١٦- میزان الحکمه، محمدی ری شهری، ماده «صلح».
- ١٧- نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ٧٩، خطبه ٣٤، «ایها الناس ان لی علیکم حقاً، ولکم علی حق: فاما حقکم علی فالنصیحة لکم...»
- ١٨- نهج البلاغه صبحی الصالح، نامه ٤٥، ص ٤١٨، «أفنع من نفسی بان یقال: هذا امیر المؤمنین، ولا اشارکم فی مکاره الدهر، او اکون اسوة لهم فی جشوبة العیش!
- ١٩- نهج البلاغه صبحی الصالح، نامه ٤٥، ولو شئت لا هتدیت الطریق، الی مصفی هذا العسل، و لباب هذا القمح، و نسائج هذا لقرز، و لکن هیئات ان یغلبنی هوای، و یقودنی جشعی الی تخیر الاطعمة و لعل بالحجا زاوالیمامة من لا طمع له فی القرص.
- ٢٠- تاریخ یعقوبی، ج ٢، ص ٧٧، ترجمه دکتر محمد ابراهیم آیتی.
- ٢١- اخبار الطوال، احمد بن داود دینوری، طبع اول قاهره ١٩٦٠، ص ١٤٣، «ثم انّ المغیره بن شعبه دخل علی علی فقال یا امیر المؤمنین ان لک حق الصّحبة، فافر معاویة علی ما هو علیه من امرة الشام، و کذالک جمیع عمال عثمان حتی اذا اتتک طاعتهم و بیعتهم استبدات حینئذ او ترکت. فقال علی: انا ناظر فی ذالک...».
- ٢٢- نهج البلاغه، خطبه ٢١٦، صبحی الصالح، ص ٣٣٣.
- ٢٣- مروج الذهب، ج ٢، ترجمه پاینده، ص ١٧.
- ٢٤- نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ٣٧٤، نامه ١٧، «و اما طلبک الی الشام فانی لم اکن لأعطیت الیوم ما منعتک امس، و اما قولک ان الحرب اکتل العرب الاحشاشات انفس بقیت، ألا و من اکل الحق فالی الجنة و من اکل الباطل فالی النار».
- ٢٥- لسان العرب، ج ١، استأثر بالشی علی غیره، خص به نفسه و استبدیه، و الاستثنار: الانفراد.
- ٢٦- نهج البلاغه، نامه ٥٣، ص ٤٤٤، «ایاک و الاستثنار بما الناس فیہ اسوة، و التغایب عما تُعنی به مما قد وضع للعیون، فانه مأخوذ منک لغیرک. و عما لیل تنکشف عنک أعظیة لامور، و یتنصّف منک للمظلوم»، ص ٤٤١، «ثم ان للوالی خاصّة و بطانّة، فیهم استثنار و تطاول، و قلّة انصاف فی معاملّة، فاحسم مادة اولتک، بقطع اسباب تلک

الاحوال، ...»

۲۷- نهج البلاغه صبحی الصالح، ص ۷۳، کلام ۳۰، «و انا جامع لكم امره، استأثر فأساء الاثره، و جزعتم فاساتم الجزع، و لله حکم واقع في المستأثر و الجازع».

۲۸- نهج البلاغه، ترجمه دکتر سيد جعفر شهیدی، ص ۳۱۷.

۲۹- خورشید بی غروب، ترجمه عبدالمجید معادیخواه، ص ۲۹۶، نامه ۳، «بلغنی انک ابستعت داراً بثمانین دیناراً، و کتبت لها کتاباً و اشهدت فيه شهوداً فقال له شریح: قد کان ذالک یا امیرالمؤمنین قال: فنظر الیه نظر المغضب ثم قال له: یا شریح ... فانظر یا شریح لا تكون ابعت هذه الذار من غیر ما لک، او نقدت الثمن من غیر حلالک! فاذا انت خسرت دارالدنيا و دار الاخرة».

۳۰- نهج البلاغه صبحی الصالح، نامه ۵۳، ص ۴۳۴، «ثم اعرف لكل امری منهم ما ابلی، و لا تضمن بلاء امری الی غیره، و لا تقصرن به دون غایة بلائه، و لا يدعونک شرف امری الی ان تعظم من بلائه ما کان صغیراً و لا ضعة امری الی آن تستصغر من بلائه ما کان عظیماً».

۳۱- نهج البلاغه صبحی الصالح، حکمت ۳۱۹، ص ۵۳۱.

۳۲- نهج البلاغه، نامه ۵۳، ثم اسبغ علیهم الارزاق، فان ذالک قوه لهم علی استصلاح انفسهم، و غنی لهم عن تناول ما تحت ایدیهم، و حجة علیهم ان خالفوا امرک او تلموا امانتک.

پروفیسر شگاہ علوم انسانی و مطالعات فرہنگی
پرتال جامع علوم انسانی